Нас не треба жаліти, бо нікого б і ми не жаліли.
Перед нашим комбатом, мов на сповідь, стоїм поготів.
І від крові та глини шинелі в живих поруділи,
І барвінковий килим на могилах у мертвих зацвів.
Він відцвів і опав. Пелюстками осипались весни.
Матері наші плачуть, і ровесниць журба огорта.
Ми іще не кохали й не знали ми щастя ремесел,
Наша доля солдатська така нелегка й непроста.
У однолітків наших нема ні кохання, ні віршів —
тільки сила і впертість. А як скінчиться стежка війни,
все долюбим сповна і таке ми, ровесник, напишем,
що батьками-солдатами будуть пишатись сини.
А як хто не повернеться? Хто долюбити не зможе?
А кого в сорок першім в день перший забрала війна?
Заридає ровесниця, рідна мати з туги занеможе, —
Ні дружин, ані віршів у однолітків наших нема.
Хто вціліє — долюбить? Серцю це неможливо здолати!
І не треба полеглим, щоб живі відлюбили за них.
Чоловіка нема — ні дітей, ні господаря в хаті.
Хіба горю такому зарадять ридання живих?
Нас не треба жаліти, бо й ми не жаліли б нікого.
Хто в атаку ходив, хто ділився останнім шматком,
Зрозуміє цю правду, — вона в бліндажі і в окопи
Сперечатись приходила невдоволено-хриплим баском.
Хай живі пам'ятають, і нащадки нехай зрозуміють
цю в боях загартовану правду сувору солдат.
І каліцтва твої, і смертельнії рани навиліт,
І могили в степах, де мільйони полеглих лежать.
Доля наша така, з нею ми і співали, й сивіли,
Піднімались в атаку, підривали над Бугом мости.
Нас не треба жаліти, бо нікого і ми б не жаліли,
Щоб в найважчі часи батьківщину грудьми захистить.
А коли ми повернемось, — а повернемось із перемогою,
Як чорти, всі уперті, як люди, живучі та злі, —
Хай зготують обід нам і пива наварять хмільного,

Щоб удосталь було хліба-солі на нашім столі.
Ми доземно уклонимось рідним і люблячим людям —
Матерям і подругам, які не скорились журбі.
От коли повернемось й перемогу штиками здобудем —
Все долюбим, ровеснику, й роботу знайдемо собі!
(Переклад Ірини Фісак)